

העלון טעון גניזה
עלון מס' 829
שבת נשא
שנת תשפ"ו

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון מוקדש לעילוי נשמת
 יוסף בן רבקה ז"ל
 אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
 רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
 יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
 כרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
 חנניה בן אורלי ז"ל
 דינה בת פורטונה ז"ל
 אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

זמני שבת פרשת נשא

רבינו תם	צאת שבת	הדלקת נרות	פלא המנחה	ירושלים
8.53	8.15	6.59	6.03	תל אביב
8.50	8.18	7.16	6.06	חיפה
8.50	8.19	7.07	6.07	באר שבע
8.48	8.15	7.15	6.03	

הפטרה: "ויהי איש אחד"

ההלכה השבועית

הלכות חג השבועות

א. מצוה להדליק נרות בליל יום טוב, וצריך לברך לפני ההדלקה: "ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר של יום טוב". ונכון שלא יברכו הנשים "שהחיינו" בעת הדלקת הנרות, אלא יסמכו על ברכת "שהחיינו" שמברכים בעליהן בקידוש שעל הכוס. מכל מקום אין למחות בחזקה בנשים המברכות "שהחיינו", רק שיברכו ברכה זו אחר שידליקו לפחות נר אחד, כדי שלא יהיה הפסק בין ברכת הדלקת הנרות למצות ההדלקה. וכן יזהרו שלא יענו "אמן" בין ברכת "בורא פרי הגפן" של הקידוש, לטעימה מכוס הקידוש, הואיל וכבר יצאו ידי חובה של ברכת "שהחיינו" בעת הדלקת הנרות" ויש מהדרים להדליק בנרות של יום טוב מערב יום טוב, כשם שצריכים להזהר להדליק נרות שבת מבעוד יום. אבל לא נהגו להקפיד על זה, אלא המנהג להדליק נרות יום טוב אחר שתחשך לפני הקידוש שעל הכוס, ויש להם על מה שיסמכו.

חזון עובדיה

מטעמים לשולחן

פיזיות וסבלנות בעבודת ה'

חז"ל מספרים (שבת פח ע"א) על מין אחד שרָאָה את רָבָא עוסק בתורה, ומרַב טרַדָה פּוֹצֵעַ את אַצְבָּעוֹתָיו עד שֶׁדָּם זָב מֵהֶן. מֵהֶן. אָמַר לוֹ: עִם פִּיזִי אַתָּם, שֶׁהַקִּדְמָתָם נִעְשֶׂה לְנִשְׁמָה, וְעַדִּין אַתָּם עוֹמְדִים בְּפִיזִיוֹתְכֶם! פִּיזִיוֹת זֶה, שֶׁהֵיטָה לָנוּ בִּקְבֻלַּת הַתּוֹרָה, הִיא זֶה שֶׁזִּכְתָּה אֹתָנוּ בָּהּ. אוֹי לָנוּ אִם הֵיינו דּוֹחִים אֶת הַתְּשׁוּבָה וְאֶת הַהִחְלָטָה לְזָמֵן אַחֵר... שֶׁכֵּן אַחַת מִדְּרָכֵי הַיֵּצֵר הַרָּע, שֶׁכָּאִשֶּׁר מִגִּיעַ הָאָדָם לַהֲתַעֲרָרוֹת מִסּוּמָת אוֹ שֶׁהוּא מַחְלִיט עַל קְבֻלָּה טוֹבָה, הוּא עוֹצֵר אוֹתוֹ וְאוֹמֵר: סִבְלָנוֹת, אַל תִּהְיֶה פִּיזִי מִדִּי! לְכָל הַפְּחוֹת חֲכָה לִמְחֹר וְאֶז תִּתְחַלֵּל... מִשּׁוּם כֵּךְ כָּאִשֶּׁר יֵשׁ לָאָדָם אִיזוּשֵׁי קְבֻלָּה טוֹבָה לֹא יִדְחָה אוֹתָהּ לִמְחֹר, וְלֹא יִנְהַג בְּסִבְלָנוֹת יִתְרָה, אֲלָא יַעֲשֶׂנָה מִיָּד. זֶהוּ שְׂאוֹמְרִים בְּדֶרֶךְ צַחוּת: "יוֹצֵא הַלֶּחֶם בְּעֶמְלֶק מִחֹר" - כָּל עֲנִין הַמִּחֹר' שִׁינָּה לְעֶמְלֶק. מִשָּׁל לְמָה הַדְּבָר דּוֹמָה? בְּמִשָּׁה שְׁנִים רַבּוֹת הִטִּיל שׁוּדָד אֶחָד אֶת אֵימָתוֹ עַל תּוֹשְׁבֵי הַמַּמְלָכָה. הוּא אָרַב בְּדֶרֶכִים וּבִיעֲרוֹת לְאֲנָשִׁים תְּמִימִים, שִׁדָּד מֵהֶם אֶת כֶּסֶּפֶם, וְאִף הָרַג רַבִּים וְטוֹבִים. לְכִידָתוֹ הֵיטָה מְשִׁימָה וְרַשׁוּנָה בְּמַעֲלָה עֲבוּר הַמֶּלֶךְ עַל מִנַּת לְהַשִּׁיב לְאֲנָשִׁים אֶת שְׁלוֹת רוּחָם, וְאֶמְנָם לְאַחֵר מִרְדָּף מְמוֹשֵׁךְ נִתְפַּס סוּף סוּף עַל יְדֵי חֲלִילוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְהוֹכֵנס לְבֵית הַסּוּהָר. הַמֶּלֶךְ בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֲצָמוֹ יֵשֵׁב עַל כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט, וְלֹאֲחֵר דִּין קָצֵר נִגְזָר דִּינוֹ לְתַלְיָה. עַל בְּמַת אֲבָן בְּכִיכֵר הָעִיר הוֹכֵן עֲמוּד תְּלִיָּה, וְהַתְּלִין כָּבֵד הַתְּכֻנָּה לְהוֹצִיָּאָה לְהוֹרָג. הַמֶּלֶךְ שֶׁרָצָה לְרַאֲתָהּ בְּמֹו עֵינָיו אֶת סוּפוֹ שֶׁל אוֹתוֹ שׁוּדָד מְפֹרָס וְעֶרְמוּמִי, טָרַח לְהַגִּיעַ לְטָקֶס וְיֵשֵׁב עַל בְּמַת כְּבוֹד מְפֹאָרָת. לְקוֹל מַצְהָלוֹת הַהִמְנוּנִים הוֹכֵנס הַשׁוּדָד לְכִיכֵר כִּשְׁהוּא קִשּׁוּר הֵיטֵב בְּדִידוֹ וּבְרַגְלָיו, וְהוֹעֲמֵד לִיד הַגִּרְדוּם. הַתְּלִין נִגַּשׁ אֵלָיו, הַקְּרִיא בְּאָזְנוֹ אֶת פֶּסֶק הַדִּין, וְהוֹדִיעַ לוֹ כִּי לְפִי חוֹקֵי הַמִּדִּינָה הוּא וְשְׂאֵי לְבַקֵּשׁ שְׁלוֹשׁ בְּקֻשּׁוֹת אַחֲרוֹנוֹת לְפָנָיו שִׁיֹּצֵא לְהוֹרָג: בְּקֻשָּׁה רַאשׁוֹנָה - מָה הוּא מִבְּקֵשׁ לְאָכֹל. בְּקֻשָּׁה שְׁנִיָּה - מָה הוּא מִבְּקֵשׁ לְשִׁתּוֹת, וּבְקֻשָּׁה שְׁלִישִׁית - הֵיכֵן הוּא מִבְּקֵשׁ לְהִקְבֵּר. נִיּוּצוֹ עֶרְמוּמִי חָלָף בְּעֵינֵי הַשׁוּדָד, וְהוּא אָמַר: "אֲנִי מִבְּקֵשׁ לְאָכֹל פְּלַחֵי אֲבֹטִיחַ". "אֲבֹטִיחַ?" - תִּהְיֶה הַתְּלִין - "אֵין לָנוּ כֶּעֶת אֲבֹטִיחַ. עֲכָשִׁי חוֹרֶף". "אֲבָל אֲנִי רוֹצֶה אֲבֹטִיחַ" - הַתַּעֲקֵשׁ הַשׁוּדָד - "וְאִם אֵין עֲכָשִׁי, לֹא אֶכְפֹּת לִי לְחִכּוֹת עַד שִׁיְהִיָּה. יֵשׁ לִי הָרֵבָה סִבְלָנוֹת". בְּקֶרֶב הַמֶּלֶךְ וּפְמַלְתּוֹ נִכְרָה מְבוֹכָה רַבָּה. הַיּוֹעֲצִים הַחָלוּ לְהַתְּלַחֵשׁ וְלְהַסְתִּידָד זֶה עִם זֶה, עַד מִהֲרָה הוֹבָא לְכִיכֵר סִפֵּר הַחוֹקִים הָעֶבֶה שֶׁל הַמַּמְלָכָה, וְהַמֶּלֶךְ הַחֵל לְעֵין בּוֹ. דְּקוֹת אֲרוֹכוֹת חֲלָפָה, וְלִמְרָאָה פְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַבִּינָה כּוֹלֵם, שֶׁהַשׁוּדָד הַמְּתוּחָסֵם הַצָּלִיחַ לְהַעֲרִים עֲלֵיהֶם. הַחוֹק אֲבָן קִבֵּעַ שֶׁבְּקֻשּׁוֹתָיו שֶׁל הַמוֹצֵא לְהוֹרָג חִיבוֹת לְהַתְּבַצֵּעַ, וּבְלִי זֶה אִי אֶפְשָׁר לְהַעֲלוֹתוֹ עַל עַמּוּד הַתְּלִיָּה. אִם כֵּךְ - קִבֵּעַ הַמֶּלֶךְ - נִמְתִּין לְקִיץ, וְלֹאֲחֵר אֲכִילַת הָאֲבֹטִיחַ נִכַּח לְעֲבוּר לְהַמְשֵׁךְ הַתְּהַלֵּךְ. הַסּוֹהָרִים הַחֲזִירוּ אֶת הַשׁוּדָד הַמַּחֲיִיךְ בְּעִלְיִזוֹת לְתֹא הַפְּלֹא לְמִשָּׁה חֲצִי שָׁנָה. הַחֲדָשִׁים חֲלָפּוּ, נִקְבַּע תְּאָרִיךְ אַחֵר לְתַלְיָה, וְשׁוּב הַתְּאָסְפוֹ כָּל רַאשֵׁי הַמִּדִּינָה וְתוֹשְׁבֵיהָ לְכִיכֵר הָעִיר, שֶׁם הוֹקֵם בְּשִׁנִּית עַמּוּד הַתְּלִיָּה. הַמֶּלֶךְ יֵשֵׁב עַל כֶּסֶּאוֹ וְצֹפֶה בְּקֶצֶר רוּחַ לְבָצוֹעַ גִּזְרֵי הַדִּין. הַשׁוּדָד עֲצָמוֹ הוֹבָא לְמִקּוֹם כִּשְׁהוּא קִשּׁוּר הֵיטֵב בְּאֲזִיקִים עֲבִים, לְפָנָיו הוֹנְחָה צִלְחַת וְגַבֵּי פְלַחֵי אֲבֹטִיחַ גְּדוֹלִים, אֲדוּמִים וְעִסְיִסִּיִּים. הַשׁוּדָד אָכַל בְּרַעֲבָנָנוֹת וְקָנָה אֶת פִּיזֵי מִהֶמְצִי הַמִּתּוֹק. "וְכִשְׁשִׁי לְבַקֵּשׁה הַשְּׁנִיָּה" - אָמַר הַתְּלִין - "מָה תִּרְצֶה לְשִׁתּוֹת?" "אֲנִי רוֹצֶה כּוֹס שֶׁל מִי שֶׁלֵּג" - עֲנָה הַשׁוּדָד - "מִי שֶׁלֵּג?? מֵאִיפָה נִבְיֵא לָךְ עֲכָשִׁי, בְּאַמְצַע הַקִּיץ, מִי שֶׁלֵּג? שֶׁלֵּג יִהְיֶה רַק בַּחֲרָף". "אֵין שׁוּם בְּעִיָּה" - הוֹדִיעַ הַשׁוּדָד - "אֲנִי מוֹכֵן לְחִכּוֹת כָּכֵל שִׁיִּדְרֹשׁ. יֵשׁ לִי מִסְפִּיק סִבְלָנוֹת". הַפַּעַם לֹא הָיָה צוֹרֵךְ לְהַבִּיא אֶת סִפֵּר הַחוֹקִים לְעֵינֵיהֶם שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁל הַיּוֹעֲצִים. הַכֵּל כָּבֵד הַבִּינָה שֶׁהַפּוֹשֵׁעַ הָעֶרְמוּמִי מִנְצֵל אֶת חוֹקֵי הַמַּמְלָכָה כְּדִי לְעַכֵּב אֶת עֲשִׂית הַחוֹק, וְלִדְחוֹת אֶת הוֹצָאָתוֹ לְהוֹרָג, אֲךָ אִי אֶפְשָׁר הָיָה לַעֲשׂוֹת שׁוּם דָּבָר נֶגֶד זֶה. הַשׁוּדָד הוֹחֲזָר לְתֹא הַחֵל חֲצִי שָׁנָה נּוֹסֶפֶת, עַד שֶׁהִגִּיעַ הַחֲרָף וְהַשֶּׁלֶג כִּיִּסָּה אֶת הָאָרֶץ, וְאֶז הוֹבָא שׁוּב לְכִיכֵר הָעִיר. עֲתָה קוֹו הַחֵל כִּי סוּף סוּף יוֹכְלוּ לַעֲשׂוֹת צֶדֶק וְלַהֲעִישׁ אוֹתוֹ עַל כָּל פֶּשְׁעָיו וּמַעֲשָׂיו הָרָעִים. הַתְּלִין הִגִּישׁ לְנִדּוֹן לְמוֹת כּוֹס מִים שֶׁהוֹמָסוּ מִשְׁתֵּלֵן צֶחַ, וְהוּא לָגַם אוֹתָם לְרִוְיָה. "זְכוּתְךָ לְבַקֵּשׁ עוֹד בְּקֻשָּׁה אַחֶת: אִיפָּה אַתָּה רוֹצֶה לְהִקְבֵּר?" - הָרַעִים הַתְּלִין בְּקוֹלוֹ. "וּבִכָּן, זֶה תִּהְיֶה בְּקֻשָּׁה פְּשׁוּטָה בְּיוֹתֵר" - אָמַר הַשׁוּדָד בְּחִינָה - "אֲנִי מְעוֹנִין לְהִקְבֵּר לִיד קְבְּרוֹ שֶׁל מִלְכֵנוּ הָאֱהוֹב וְהַנֶּעֱרָץ, בְּדִבְרוֹ הַצָּבִיעַ עַל הַמֶּלֶךְ שֶׁיֵּשֵׁב עַל הַבִּמָּה. "אֲבָל הַמֶּלֶךְ עֵדִין חִי!" - קָמוּ בְּמַחָאָה יוֹעֲצֵי הַמֶּלֶךְ - "אֲנִי מְקוִים שִׁיחֲלָפּוּ עוֹד שְׁנִים רַבּוֹת עַד שֶׁהוּא יָמוּת וְיִוָּבֵא לְקִבּוּרָה". "זֶה בְּסֵדֶר גָּמוּר" - הָרַגִּיעַ אוֹתָם הַשׁוּדָד בְּחִינָה מְלֵא עֶרְמוּמִיּוֹת - "אֲנִי לֹא לַחוּץ. אֲנִי מוֹכֵן לְחִכּוֹת. יֵשׁ לִי כֶּמֶס סִבְלָנוֹת שֶׁרַק צְרִיךְ" אֵין סִפֵּק כִּי הַסִּבְלָנוֹת הֵינּוּ מְדָה טוֹבָה, וְמִי שֶׁנִּחַן בְּמִדָּה זֹאת נִחָשֵׁב אָדָם חַיִּיב, אֲךָ כָּכֵל מִדָּה וְתִכְנֹה אֶפְשָׁר לְנַצֵּל אוֹתָהּ לְטוֹבָה, אוֹ חֲלִילָה לְרָעָה. לְעֵתִים כָּאִשֶּׁר מִתְּנַלָּה סִבְלָנוֹת גְּדוֹלָה, מְקוֹרָה דּוּוֹקָא מִהֵיָצֵר הָרַע. אָדָם רוֹצֶה לְהִתְקַדֵּם בַּתּוֹרָה וּבִירְאַת שָׁמַיִם, אֲבָל קוֹל קָטָן לוֹחֵשׁ בְּתוֹכּוֹ: מָה אַתָּה רָץ? לָאֵן אַתָּה מִמְּהָרָ? סִבְלָנוֹת... סִבְלָנוֹת... אֵין סִפֵּק כִּי פַעֲמִים רַבּוֹת זֶהוּ קוֹלוֹ שֶׁל הַיֵּצֵר הָרַע, שְׂבֹאוֹפֵן הִזָּה מַצְלִיחַ לְהַסִּית אֶת הָאָדָם לְהַשְׁאֵר תְּקוּעַ בְּמַקּוֹמוֹ וּבְמַצְבוֹ, וְלֹא מֵאֶפְשָׁר לוֹ לְהִתְקַדֵּם וְלְהִתְפַּתֵּחַ. בְּמַקְלָה כְּזֹה, הַהִמְלָצָה הַחֲמָה הִיא - לְהִיּוֹת חֲסֵר סִבְלָנוֹת.

ומתוק האור

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinion.org או הכנסו ל- www.hasdeyinion.org או בואצפ: 050-9580500

"...גידול במעי הדק...". שתיקת עיכול. ידעתי כבר את הממצא הזה ובכל זאת נעים היה לי שהוא יפריכה. מסיט את המסמכים הצדה, מיישר את בתייעניו ומשלב אצבעותיו על השולחן במין סמכותיות: "במקרים רגילים הייתי מורה על ניתוח מידי, המסוגל בהחלט להביא מזור ופתרון. אלא שבמקרה שלך מתמודדים אנן, בנוסף על הקורה במעי, עם בעיה בשריר הלב. ניתוח גורלי מסוג זה, מהווה סיכון של ממש לתקינות הלב. שריר-לב בעייתי - אינו כשיר לעמידה בניתוח מכביד שכזה. אלא שהגידול כפי שהוא, אף הוא מהווה סכנה. הייתי מגדיר את המצב במלים: 'אוי לי מניתוח ואוי לי מבלעדיו'... שוב שתיקה. "מהי רמת הסיכון הגבוהה יותר", ביררתי, "ביצוע הניתוח או אי ביצועו?" לפעמים אתה שואל שאלות, לא בהכרח כדי לקבל תשובות כי אם כדי לשאול עוד, להוציא עוד פרטים, לשמוע יותר בהרחבה - אך הפרופ' נצמד לשאלה וענה עליה במדויק: "חמישים מול חמישים. 'פיפטי פיפטי'. אני רואה כל אחוז אחד לכאן או לשם". פרופ' צוחר החל מתקרב לסיכומים: "שמענו: שלך הם החיים. בידך ההחלטה. אם תרצה להינתח, על אף סיכון השריר, תוכל לחתום כאן ולבצע את הכל במהירות ויעילות. אם תחליט להימנע מניתוח, על אף סיכון הגידול, אתה חוזר מכאן הביתה ומניח לענינים להתגלגל ללא התערבותנו. בשני המקרים: האחריות עליך בלבד. את ההחלטה קבל ממש בהקדם האפשרי, הרגעים החולפים אינם מטיבים עמך". לבי קפא בקרבי, נצבט אימה. רגע קשה לפת אותי בעוצמה: מי אני שאחליט? איך אוכל להכריע בשאלה קשה זו של חיים ומוות? פרצתי בבכי: אין לי עם מי להתייעץ ואיני קשור לאף מקור הימנע אוכל לקבל עצה. זה לא מכבר עליתי מן הנכר, ואיך אקבל החלטה כאן ועכשיו? מורה פשוט אני במקצועי, לא רופא ולא פרופ', איך אקבע אני במדוכה שאף הפרופ' המומחה אינו יודע לקבוע בה? "שלך הם החיים... בידך ההחלטה... האחריות עליך...". המלים האלה הרעישו באזני כפעמוני כנסיה שצרמו באזני רבות טרם עליתי ארצה: שלך? 'בידך'? 'עליך'?... האכן כך? הרי אני מכיר 'עליך' אחר לגמרי: "עליך נסמכתי מבטן... ואני עליך בטחתי..."; 'בידך' שונה לחלוטין מתמלל משפתותי תמיד: "בידך אפקיד רוחי"... "בידך עיתותי הצילני"... שלי החיים? "לך אני הושיעני...". "הנשמה לך והגוף פעלך חוסה על עמלך...". ידי נחה על תיקי, ממששת כמאליה את ספר התהלים. מחיתי דמעה והרהרתי. מלכתחילה סבור הייתי לשוב הביתה ולהפוך בדבר ביני לבין עצמי עד שאשוב בהקדם עם מענה - אולם במחשבה נוספת הבנתי כי אין בכך תועלת כי אם עינוי: אם מדובר בספק 'חמישים מול חמישים' המצפה להכרעתי, מה יועילו בענין עוד שעות של לבטים? וכי יש לי בכלל דעה בנידון? "עשה עמי טובה", בקשתי. "דומני שבכל מקרה עלי להחליט מיידית, אולם נחוצות לי כמה דקות של תפלה לפני כן. אודה אם תניח לי להתייצב בפינה, להתפלל בטרם יקבעו מילותי את המשך הדרך". שקט קצר. לרגע נדהם הרופא קלות מן המשאלה הבלתי צפויה. "בבקשה אך בקצרה". אדיב היה, המום קמעא. העובדה שלא המתינו נוספים אחרי - הקלה על הענין. צוחר נפנה לטפל במסמכים שלפניו ואני קמתי אל החלון, פתחתי את התהלים והחילותי מתפלל על חיי, מבקש סיעתא ברגעים הקשים העוברים עלי עתה. כל-כולי מזדעק לישועה ופי ממלל חרש את מזמורי דוד המלך.

המשך בשבוע הבא אי"ה

העובדה דלהלן סופרה מפי האדמו"ר ממעליץ שליט"א, אשדוד - אשר שמעה ואימתה לפרטיה מפי בעל המעשה. מאז נודע לי, מפיו של הד"ר, שיש לי בעיה כלשהי עם שריר הלב - הייתי עירני לכל מיחוש וכאב. "בע"ה תוכל לחיות עם זה", אמר לי הרופא, "אולם בזירות, בעירות, בשימת לב על הקורה ובהשגחה תמידית". נזהרתי תמיד מהתאמצות יתר ומכל העלול להכביד על פעולת הלב. "ונשמרתם מאד לנפשותיכם" אמרה תורה. גם זו זכות ומצוה: לעשות ככל שניתן כדי לשמר בנו את רוח החיים, כל זמן שהנשמה בקרבנו. אחר שחשתי כאב מעיק ומוזר, בימין בטני מיהרתי לעשות את דרכי אל הרופא, וממנו אל צילומי הרנטגן בהפנייתו ואל שאר טיפולים מתישים - תקופה ארוכה הילכתי ממכונים רפואיים לבדיקות שונות, נסעתי באוטובוסים בין המון האדם ורוב שרעפי בקרבי אודות המציאות שהחיים בצילה של בעיה כה שונים, הכל נראה כל כך אחרת: זיכני השי"ת לחוות את המשמעות היהודית של נשיאת הסיכון בגופי, והיא: ההתהלכות האנושית בעינים מוגבהות תמיד, בלב לשמים, בידיעה הפשוטה שהחיים אינם שלי כי אם חננו אותי בזכות לחיותם ולנצלם לעשיית רצון ה'. "חביבין יסורים לזה שרואה אותם כשלוחי דרחמנא. מהדקים הם את הקשר בין יציר ליוצרו ית' ומעלים אותו לעולם שכולו אור, מורם מנטיות גופניות. זה כל האדם, ואשרי חלקו". שורות בהירות מאגרת ה'חזון איש' זצ"ל. הגעתי אל אחת התחנות האחרונות, הקובעות את ההמשך: חדרו של פרופ' צוחר הנודע והבכיר. בידי תיק של צילומים ותוצאות חוות דעת מכל המי ומי עם המלצות לטיניות לרוב, מרופאי לב עד רופאי מעיים. המתנתי בסבלנות, שקט לבי בקרבי וידעתי כי בידיים טובות מופקדת רוחי. "באלוקים בטחתי לא אירא, מה יעשה בשר לי". הרביתי להתפלל מתוך ספר התהלים שבתיקי. נגיד שהוא יאמר שאכן יש ח"ו משהו בגוף - וכי סוף־פסוק הוא זה? הרי כשם שבידו ית' לחולל בהרף עין שינוי מן הבריאות אל ההיפך - בדיוק כך מסוגל להתבצע השינוי מן החולי אל הבריאות. מעבר לכך: כל אשר יקרה עמי, לטובה. גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירא רע כי אתה עמדי. על אותו ספסל המתנה, ציפו איתי עוד אנשים מרוטי עצבים, מדוכדכי רוח וכבויי מאור על עולמם שנעצר עליהם באחת. עיניהם נשואות אל הדלת שנפתחת ונסגרת: עוד אחד יוצא, איך נראות פניו? מה שמע בפנים? מה אני עומד לשמוע?... איך אומרים תמיד? "העיקר הבריאות". כשיהודי מאמין עטוף באמונה המסייעת לו להתמודד - וממש בסמוך לו אנשים באותו מצב, או במצב יותר קל, המתוחים עד כדי פקיעה - או אז שוב מתברר כי אחרי ככלות הכל: הבריאות היא לא ממש העיקר הראשון במעלה, יש בעולם עיקר חשוב הימנה: האמונה. ברגעים שמגזירת-עליון הבריאות רופפת ח"ו ותלויה בסימן שאלה, עלול האדם להתמוטט ללא אותו 'עיקר חשוב' שמעל הבריאות - רק עמו יוכל להתייצב...

"רוח איש - יכלכל מחלהו, ורוח נכאה - מי ישאנה" (משלי יח). בעל רוח - יתעודד גם במחלתו, גופו חולה אך לא רוחו. אולם מי ישא את נכא הרוח בהשחיר עליו עולמו ואין שמש אמונה לו, גם לא כוכב; אין גופו עמו ולאסונו גם רוח אין בו...משקפיו על קצה אפו, מצחו הרחב נחרש קמטים, מעמיק לעיין בכל הממצאים הרפואיים שלפניו, כירורגיים כקרדיולוגיים, והעט המזהבת מקישה בעצבנות על אצבעו. השולחן עמוס דפים והעלעול נמשך ארוכות כדי לוודא ולאושש את הקביעה. עוד כמה גירודי־פדחת ולאחריהם הנה הוא פוצה את פיו, השליח:

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

הסיפור שלי מתחיל לפני פסח בערך, נפלתי בבית, זה מאד כאב, אבל איכשהו התגברתי, למחרת אני מסתכלת במראה וחשכו עיני, פתאום ראיתי שכל האזור נפוח. והיו לי כאבי תופת. הלכתי לרופאה ואמרה שיש שם אבצס, די גדול ושצריך לנתח. היתי המומה. קבעתי פגישה לכירורג והזמנתי לי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" לאותו בקר. רק לא ניתוח... הכרורג נתן לי אנטיביוטיקה ואמר לחזור לבקורת כדי לודא שאין דלקת. חזרתי לבקורת, ואז אמר שהמקום לא בשל לניתוח, שצריך לחכות ולראות אם יתנקז לבד. בסיעתא דשמיא זה נפתח לבד, ב"ה, זה עדיין כאב, אבל התקדמתי. חזרתי לבדיקה, הכירורג שלח אותי לאולטראסאונד, לודא שאין שאריות ואם יש, אז אין ברירה צריך לנתח. בשלב הזה, היתי כבר על סף דמעות. עשיתי עוד פדיון נפש, שלא ישארו שאריות ולא יצטרכו לנתח. היום אני מתקשרת לבשר בשורות טובות, חזרתי מהכירורג, שאמר שהכל בסדר ואין שום צורך בניתוח...איזו סיעתא דשמיא! אין עוד מלבדו! ותודה לבורא עולם... בעילום שם

הבת שלי יצאה עם בחור, לאורך כל הדרך היתה מהוססת, התלבטה. במקביל גם הבחור התלבט, ומצדס כל פעם רצו לברר משהו אחר. היא לא היתה מסוגלת להחליט. ואני כאמא היתי בסיר לחץ. הזמנתי עבורה "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", כדי שבע"ה תוכל להחליט לכאן או לכאן. לאחר הפדיון, הם ירדו מההצעה. לקחנו את זה לא קל, התחלתי לדאוג, הילדה, ילדה מוכשרת בן פורת יוסף...מה יהיה. הזמנתי עוד "פדיון נפש" שבע"ה תמצא את זווגה המתאים, ולאחר מכן קבלה הצעה על בחור שאבא שלו מכיר מקרוב את המשפחה, והכל זרם ברוך השם. התקשרתי לבשר שבשעה טובה סגרנו ווארט במזל טוב... אין מילים להודות להשם..

בעילום שם

ביתי שתחיה היה לה פצע ברגל שלא רצה להתרפאות והלך וגדל, והרופאים חששו מאוד ולכן הוחלט לעשות לה ביופסיה דחוף, אני שאני מכירה את הפדיונות של "חסדי ינון" כששמעתי על החששות של הרופאים ועל דחיפות המקרה מהרתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" אני מתקשרת כדי לבשר שישתבח הבורא שתמיד נשמע בשורות טובות שהבדיקה יצאה תקינה וכל החששות התבטלו.

כ.מ מעלה אדומים

ערב ראש השנה, לפני שנה, עשיתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" לבן שלי שהיה מעוכב זוג כמה שנים טובות, החודשים חלפו ולא קרה כלום, ושכחתי מכל הענין, לקראת סוף השנה, קבלנו הצעה, השידוך התקדם, סגרנו ווארט, אירוסין, ובאלול, ממש לפני סוף השנה, שבר את הכוס...מזל טוב!, רק אז נזכרתי ב"פדיון נפש" ב"חסדי ינון" שעשו לו בערב ראש השנה, והשנה עדיין לא נסגרה, מצאתי את עצמי מחייך לי מתחת לשפם...כמין קריצה ביני לבין בורא עולם!

בעילום שם

הבת שלי היתה צריכה לעקור שן בינה, קבענו תור לעקירה. ולפני זה הזמנתי לה "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" לאותו יום. הלכנו לעקירה, היא היתה רגועה, מוכנה נפשית. נכנסנו לרופא והוא אומר שלא צריך שום עקירה, אין מה לחשוב על זה בכלל, יכול להיות שזה יסתדר לבד, כרגע היא בת שמונה עשרה, עד גיל עשרים ואחת היא יכולה לדחות את זה. ואולי גם אז לא יהיה צורך. כרגע, נכון לעכשיו אין שום צורך. הינו בהלם, במיוחד לאחר שכמה רופאים אחרים אמרו לה שהיא חייבת, שזה ישפיע על יתר השיניים, כולם אמרו לעקור. זה היה מדהים. תודה לבורא עולם!

ש. מ.

סמא דחיי - הסגולה השובה ביותר להצלחה

שְׁמַר פִּי וְלִשׁוֹנוֹ שְׁמַר מִפְּתֵי וּפִי

יתבונן בכל ערב שבת על דבוריו

[יתבונן] בנפשו בכל ערב שבת קדש אם התנהג באותו שבוע בדבוריו פדיון, ואם בחן בנפשו ששבוע שלם לא נכשל בלשונו, מהנכון שירשם זה בפנקסו שעזר לו ה' בזה, וישמח בחלקו, ויתן הודאה לה' על העבר ויבקש על להבא.

(חובת השמירה לח"ח זצ"ל פ"י)

חדש

אמרת הצדיק

תורת השם מתחילה ממקום שנגמרת תורת השכל
רב נתן צבי פינקל

לבקשת הקוראים - מחכים לספורי ישועות שלכם
בטל: 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500

"יש הקונה את עולמו בעלון אחד"

היה שותף

לזיכוי הרבים באיזור מגוריק

לפרטים: 1700-720-500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

בצעירותו, שמע רבי שניאור זלמן מלאדי על תלמידי הבעל-שם-טוב ועל המתרחש במזריטש, שם היו החסידים מעמיקים ומאריכים בתפילות. באותה עת, שמע רבי שניאור זלמן גם על וילנה, ועל לימוד התורה הגדול המתקיים שם. מצא עצמו רבי שניאור זלמן תוהה לאן לפנות – לוויילנה או למזריטש. לבסוף אמר בליבו: "נדמה לי שללמוד אני יודע, אך טרם למדתי איך להתפלל באמת" והחליט לשים פעמיו אל מזריטש ואל חסידיה. רעייתו של רבי שניאור זלמן הסכימה עם הדרך שבה בחר ללכת, היא רק ביקשה ממנו להבטיח לה שלא ישתהה שם יותר משנה וחצי. הבטיח לה רבי שניאור זלמן שישבו בזמן. רעייתו השיגה לו שלושים רובל שבהם קנה סוס ועגלה. יצא רבי שניאור זלמן אל הדרך, ועימו אחיו הגדול הרב יהודה לייב, שהחליט להצטרף אליו, אך הרב יהודה לייב, נסע בלי לבקש את רשות אשתו. כשהגיעו לעיר ארשא מת הסוס. הבין רבי שניאור זלמן כי קרה הדבר בגלל אחיו, שלא ביקש את הסכמת אשתו לפני צאתם לדרך. אמר לו רבי שניאור זלמן: "נראה לי שאינך צריך לנסוע עימי. חזור לביתך, אני אמשך בדרכי, את כל מה שאשיג ואלמד שם אעביר גם אליך..." והמשיך את דרכו אל מזריטש ברגל... כדי ליצור מערכת יחסים בריאה בין בני זוג, בין חברים לעבודה, בין אנשים צריך להטות אוזן ולהקשיב לנאמר לנו. לא תמיד אנו נסכים עימם, לא תמיד הדברים יישבו על ליבנו אך יש לנו לתת לכולם מקום ולהרבות בסבלנות. כשנדע להאזין לחברנו ולעצור את חיינו לרגעים מספר, נרבה אצלם את אהבתם כלפינו, את הערכתם ואת הרצון שלהם להיות קרובים אלינו. אנו, בניו של הבורא, המונהגים באמצעות השגחה פרטית ומידה כנגד מידה, נטה את אוזנינו וליבנו לדבריו של הבורא, לתורתו ומצוותיו, נשמע לדברי חכמים, ונשתדל לקיימם. כשנעשה זאת גם לבקשותינו "יפתחו אוזניים", יאזינו, ישקלו אותן במלא הרצינות והרצון להעניק לנו אותן. להקשיב לחבר זה לתת מעצמך לנפש שלו, לוותר מעט על עיסוקך ולתת לו את זמנך, כך, מידה כנגד מידה יעצור הבורא ויתמקד בך ובבקשותיך. רגע אחד של הקשבה לאחר יביא לך לעיתים שנים של נחת...

רון קרתא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: הניעור בליל שבועות - אלו מברכות השחר יכול לברך?

תשובה: לבני אשכנז: אינו מברך ברכות אלוקי נשמה, המעביר שינה וברכות התורה. וברכת על נטילת ידיים יברך רק לאחר שעשה צרכיו, מיד אחר הנטילה קודם שיברך אשר יצר. לבני ספרד: מברך את כל ברכות השחר חוץ מברכת על נטילת ידיים שאינו מברך כלל. לפי האמור נמצא: בן אשכנז ובן ספרד שהזדמנו בבוקר חג השבועות למקום אחד, יכולים לברך את כל ברכות השחר על ידי שכל אחד יוציא את חברו בברכות שאינו יכול לברך למנהגו. מקור: שו"ע סימן מז, משנ"ב שם ס"ק כח. משנ"ב סימן תצד ס"ק א. אומרה לשמך שבועות.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

"ועשו לי מקדש – ושכנתי בתוכם"

חסדי ינון
אזינוקם באהבה

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינון" נפתח בימים אלו בית מדרש

ע"ש הצדיק המלובר ר' ינון חורי זצוק"ל

זכות נדירה וחד-פעמית! להיות שותפים בהקמה -

ניתן להקדיש ולהנציח:

לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלחת המשפחה | ארון ותיק | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחנות

כל תרומה נדבך נוסף כבניין מקדש מעט, במיוחד בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:

1700-720-500 ☎ 050-9580500

או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

